

Na sveti večer.

Fuda, ostra zima je zunaj, kakor listje pada sneg in vže se delajo ledene cvetice po oknih. Po zemlji pa se je razgrnil skrivnosten mrak; povsod vlada sveta tišina, kakor se to tudi spodobuje tako svetemu in veselemu času, kakor je praznik rojstva Jezusovega.

Sveti večer je, ali v predvečer ónega srečnega dneva, ko se je porodil Sin Božji, da prinese odrešenje pokvarjenemu ljudstvu na zemlji. Po vási gori luč v vsakej hiši. Veselo delajo otroci božične jaslice ter prepevajo lepe božične pesence.

Tam pri gorkej peči sedi odličen človek, srečen oče dvojih otrok, ki sedita na klopeah pri njegovih nogah. Prav pazljivo poslušata Ciril in Zorka dobrega očeta, ki jima pripoveduje, kako žalostno je bilo v ónej dobi, ko so ljudje še pričakovali, da se jim izpolni obljava dobrega in usmiljenega Boga ter jim pošlje željno pričakovanega Odrešenika. Pripoveduje jima, kako sta šla Marija in Jožef v Betlehem k popisovanju: kako jima je bil ta pot težaven, ker zima se je približevala in Betlehem je bil več dni hodá oddaljen od Nazareta, kder sta Marija in Jožef živela. Jožef je peljal po šegi jutrovih dežel oslička za uzdo, Marija pa ga je jezdila, in ob sedlu sta imela v pletenici nekoliko brašna za pot. V jednej roki uzdo, v drugej palico pride Jožef čez pet dni v Betlehem. Pripoveduje jima, kako sta v mestece Betlehem prišedša potrkala na marsikatera vrata in prosila prenočišča. Ali vse zamán! povsod so ju ljudje odpravljali od hiše, nihče ni maral imeti tako ubožnih ljudi, kakor sta bila Jožef in Marija, pod svojo streho. Morala sta tedaj prenočiti zunaj mesta Betlehema v ubožnem hlevcu in tù je bilo rojeno Dete Božje, ki je prineslo odrešenje vesoljnemu svetu. Pripoveduje jima oče še, kako so prišli angeli božji z nebes svojega Boga in kralja molit ter z hvalnimi pesnimi prepavat Njegovo čast. Kako jeden teh angeljev stopi k ubozim pastirjem, ki so čuli pri svojih čredah na polji, ter jim obznani preveselo novico, da je rojen Zveličar, kateri je Kristus Gospod, v mestu Davidovem. Pripoveduje jima, kako so šli pastirji do Betlehema in prišli do onega ubožnega hlevca, v katerem so našli Marijo in Jožefa, in sveto dete Jezusa v jasli položeno. — Vse to sta Ciril in Zorka poslušala z odprtimi ušesi ter obljubila dobremu očetu, da se hočeta vedno le takó vesti, da ju bode sveto Dete Jezušček vesel. In glej! zdajci se odpró vrata od stranske sobe in nebeška svetloba se razlije po vsej hiši. O jejmina! od kod neki prihaja ta svetloba? Glej, tam v sredi sobe stoji z belim prtom pregrnena miza, a na mizi lepo božično drevesce z mnogobrojnimi lučicami in z najlepšimi darovi nakiteno. Oj to je angeljska krasota! Na vrhu drevesca se blesti sijajna zvezda, a po zelenih vejicah je vse polno najboljših kolačev, slaščic in drugih drobnostij, ki jih je prinesel Jezušček dobrim otrokom v dar za njihovo pridnost in poslušnost. In kaj še le pod drevescem! Tam je nakupičeno vse polno različnega blagá otrokom v veselje in prijetno zabavo. Tudi jaslice stojé pod drevescem na z belim prtom pregrnenej mizi. Dà, to so jaslice, da jih je veselje gledati! Kako lepo se podá angelj nad jaslicami, držeč v rokah lep svilnat trak, na katerem stojé z zlatimi črkami zapisane besede: „Čast Bogu na višavi in mir ljudem na zemlji!“ Poleg jaslic na mizi leži tudi lična slikovnica polna najboljših barv, cela vrsta kositrenih vojakov in kaj lepa zabavna knjižica za pridnega Cirilčka; krasna punica, in za njo popolna hišna oprava, lepi uhani in z zlato obrezo vezan „Vrtec“ za pridno in poslušno Zorko. Drevesce in jaslice sta imela oba skupaj.

Vse božične praznike sta se Cirilček in Zorka prav prijetno zabavala z lepimi darovi, ki sta je dobila od ljubega Jezuščka. To se zna, da je Ciril svečke na božičnem drevescu še večkrat prižgal, dokler niso do konca pogorele. — Nù, minul je sveti večer, minuli so tudi lepi božični prazniki, a veselja je bilo vendar še vedno dosti, dokler je bilo kaj obirati z božičnega drevesca. Obirala sta Cirilček in Zorka vsak dan ukusne slaščice kosec za koscem z drevesca, dokler ni bilo povse obrano. Prazno drevesce vrgla je mati v ogenj.

Ker sta Cirilček in njegova sestra Zorka bila tudi letos ves čas prav pridna, dobra in poslušna, nadejati se je, da jima prinese Jezušček tudi letos dokaj lepih stvari, a jaz bi želel, da bi letošnje božično drevesce ne samó njima, temveč vsem dobrim in pridnim otrokom prav bogato obrodilo. Bog daj! *Ivan T.*

O Vojteški in Júrijčku.

(Iz knjige: „Mateři douška;“ napisala Vilma Sokolová, preložil —è.)

Vojteška in Júrijček sta bila najraje pri dedeku in babici. Ni jima bilo daleč do babice, samó preko ceste, pa zató sta bila mala poniglavčka česteje pri babici, nego li pri mami. In ako nista prišla časih dolgo časa k babici, ni bila mirna starka in pogledavala je vedno na okno in duri, če vže gresta. Ko ju je pa zagledala, hitela jima je naproti, pogladila jima kodrasti glavci in ju pozdravila: „Mislila sem vže, da vaju ne bode, tožilo se mi je po vama.“ —

Dedek je pa pristavil šaljivo. „In jaz sem hotel vže vzeti óna-le krajčka hleba, katera vama je babica namazala in ju odnesti ribicam v ribnik.“ —

In otročička sta se smijala in vzkliknila: „Saj imava ustíce, kakor ribice — a lačna sva tudi, — o jej!“ —

Saj sta bila lačna vsak trenotek, pa če sta tudi baš odjužinala.

Ko sta bila otroka pri babici, ni skrbela za nju mami; znala je, da dedek in babica pazita na nju bolje, nego li na zeníco svojega očesa.

Vojteška je pospravljala po dómu z babico. Babica jej je nasipala v zastorek zrnja in Vojteška ga je razsipavala po dvoru perotnini. Babica je zazvala v jednom kotu dvorišča: „Nà, pi, pi, pi!“ in pritekla je koklja, a z njo tudi mala, lepa piščeta. Potem je zazvala v drugem kotu: „Nà, put, put, put, nà!“ — in priteklo so kokoši in petelin, pa tudi purán in pura in zobali so vsi skupaj.

Če je hodila Vojteška z babico, držal se je Júrijček dedeka. Saj pa je tudi znal, zakaj? Dedek mu je spletel bič, da bi imel Júrijček s čim poganjati počasno raco, če se ni hotela hitro umakniti. Drugikrat napravil mu je piščalko. Tudi ga je dejal često na koleni, ujškal ga in mu pel:

„Hopsá, hopsá
Dírjaj in poskakúj
Čvrsto nogé vzdigúj
Konjšek ti moj!
Velik bom jaz gospod
Jézdil te bom povsod,
Vedno s tebój
Konjšek ti moj!“

Kakó ne bi bilo potem Júrijčku in Vojteški povšeči pri dedeku in babici! —